

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΤΥΠΩΘΕΝΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 10^Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ.

(365) — Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου Ὁμιλίαι πνευματικά. Ἐνετίησιν 1801. παρὰ Νικολάου Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἔτος καὶ ὁ τόπος τῆς ἐκδόσεως, ὡς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τυπογράφου εἶναι τυπωμένα εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ βιβλίου. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁμιλιῶν ἐπροσθέθη Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νήφωνος.

(366) — Ἐορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτικά, καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἐορταζομένων Ἀγίων Νεωτῆ μετατυπωθέν. αῶά. Ἐνετίησι 1801. παρὰ Πάνου Θεοδοσίου. εἰς 8ον.

(367) — Ἀδολεσχία Φιλόθεος, ἦτοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἱερᾶς Μωσαϊκῆς Πεντατεύχου βίβλου, ἐπιστάσεις ψυχωφελεῖς καὶ σωτηριῶδεις ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως. Ἐκδοθεῖσα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῆς Αὐταδελφότητος τῶν Κυρίων Ζωσιμάδων, ἐπιστάσις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ. αῶά. 1801. Τόμ. 2. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο δὲν φέρει τὴν σημείωσιν τῆς πόλεως ἐν ἣ ἐτυπώθη δι' ἄγνωστον εἰς ἐμὲ αἰτίαν. Εἶναι ὁμῶς γνωστὸν ὅτι ἐτυπώθη ἐν Βιέννῃ, καὶ ἐπροσφωνήθη εἰς τοὺς γενναίους Ζωσιμάδας ὑπὸ τοῦ συγγραφέως Εὐγενίου.

(368) — Μικρὰ κατήχησις, ἦτοι σύντομος Χριστιανικὴ Διδασκαλία, ἐρανισθεῖσα ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας

εις χρῆσιν τῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τέκνων· νῦν ἐκ δευτέρου ἀναθεωρηθεῖσα καὶ μεθ' ὄσης οἶόν τε νῦν ἀκριβείας διορθωθεῖσα παρὰ Δημητρίου Νικολάου Δαρβάρεως. Ἐν Βιέννῃ, τύποις Ἰωάννου Καρόλου Σχουενδέρου 1801. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ μικρὸν βιβλιάριον τοῦτο ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον τὸ αὐτὸ ἔτος· πωληθέντων δὲ ἀμέσως ὄλων τῶν ἀντιτύπων, ὁ Δάρβαρις πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ὁμογενῶν τοῦ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἠναγκάσθη νὰ μετατυπώσῃ τὴν Κατήχησιν ταύτην τὸ αὐτὸ ἔτος. Μετετυπώθη προσέτι καὶ ἐκ τρίτου ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Δαρβάρεως τὸ 1819 ἔτος ἐν Βιέννῃ.

(369) — Εὐχρηστοτέρα Ὁρθόδοξος Ὁμολογία κατ' ἐπιτομὴν καὶ κατ' ἐρωταπόκρισιν, ἀνθολογηθεῖσα ἐκ τῆς κατὰ πλάτος Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, μεθ' ἣν κεῖνται ἀπορίαι τε καὶ λύσεις γραφικαὶ πάνυ χρήσιμοι, καὶ τινες πρὸς τὸ τέλος τεχνολογίαι, συναθροισθεῖσαι πόνῳ καὶ ζήλῳ τοῦ ὁσιωτάτου κυρίου Δανιὴλ Πελοποννησίου χάριν τῶν πρωτοπείρων μαθητῶν· θεωρηθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλλογιμωτάτου κυρίου Ἱεροθέου τοῦ ἐκ Σμύρνης· νῦν δὲ τύποις ἐκδοθεῖσα ἰδίῳ ἀναλώμασι τοῦ Ἀπανθιστοῦ. αῶά. Ἐνετίησιν 1801. παρὰ Πάνῳ Θεοδοσίου. εἰς 8ον.

(370) — Βίβλος καλουμένη Καλοκαιρινή, ἐν ἣ εἰσὶ γεγραμμένοι μερικοὶ βίοι ἁγίων τινῶν, οἱ ὠραιότεροι τοῦ καλοκαιρίου, ἀπὸ τῆν ἀ. τοῦ Μαρτίου ἐπὶ ταῖς ὕστεραις τοῦ Αὐγούστου· μεταφρασθέντες ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον παρὰ Ἀγαπίου Μοναχοῦ, νεωστὶ δὲ μετατυπωθέντες καὶ ἐπιμελῶς διορθωθέντες. Ἐνετιησιν αῶά. 1801. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(371) — Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνὸς Θεοῦ. Ἐγχειρίδιον συμβουλευτικόν, περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων, τῆς τε φαντασίας καὶ τῆς τοῦ νοῦς, καὶ καρδίας· περὶ τοῦ ποῖαι εἰσὶν αἱ πνευματικαὶ καὶ, καὶ οἰκεῖται τοῦ νοῦς ἡδογαί· συντεθὲν μὲν πρότερον,

καὶ ἐπιδιορθωθὲν ὑστερον παρὰ τοῦ ἐν ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν, διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ πανιερωτάτου, ἐλλογιμωτάτου τε καὶ θεοπροβλήτου Μητροπολίτου, ἀγίου, πρώην μὲν Εὐρίπου, νῦν δὲ Ἰωαννίνων, κυρίου κυρίου Ἱεροθέου τοῦ Ναξίου, οὗ τινος καὶ χάριν συνετέθη. Προσετέθη δὲ παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ σχῆμα τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου· τὸ θαῦμα τῆς ἐπὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου γενομένης ὑπερφυσικῆς ἐκλείψεως τοῦ Ἡλίου· τὸ ἥρωϊκὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Πάσχα, καὶ ἀπολογία τις ὑπὲρ τοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ ἀορίστου πολέμου κειμένου σημειώματος περὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου· εἰς κοινὴν τῶν Ὀρθοδόξων ὠφέλειαν, ἐπιστασία τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ Ἀνθίμου Γαζῆ. 1801. αῶα. Ἐν Βιέννῃ. εἰς 4ον.

(372) — Ποίημα Καρκινικὸν Ἀμβροσίου Ἱερομονάχου τοῦ Παμπέρεως· μετὰ σχολίων, καὶ τῶν ἐμπεριεχομένων αὐτῷ Ἱστοριῶν, εἰς πλείστην ὠφέλειαν τοῖς ἀκριδῶς καὶ μετὰ προσηκούσης προσοχῆς αὐτὸ μετιοῦσι· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν· αῶβ'. Ἐν Βιέννῃ· Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βεντότη. εἰς 8ον.

(373) Ἱερογραφικὴ ἄρμονία ἐκ διαφόρων ἐμμέτρων ποιημάτων Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου, Γεωρ. τοῦ Πισίδου διακόνου τοῦ Χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ Νικηφόρου τοῦ Ξανθοπούλου εἰς ἓν συντεθεῖσα, καὶ διορθωθεῖσα, ἀξιοχρέως προσεφωνήθη τῷ παναγιωτάτῳ καὶ Θειοτάτῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κυρίῳ κυρίῳ Καλλινίκῳ παρὰ τοῦ ἐξ Ἀνδριανουπόλεως ἐλλογιμωτάτου μεγάλου ἀρχidiaκόνου τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας κυρίου Κυρίλλου, οὗ καὶ τοῖς ἀναλώμασι διὰ κοινὴν τοῦ γένους ὠφέλειαν ἤδη τύποις ἐξεδόθη ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως Τυπογραφείῳ ἔτετι αῶβ'. 1802. εἰς 4ον.

(374) — Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου περὶ συστάσεως τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ζωοδόχου πηγῆς, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπερφυῶς τελεσθέντων θαυμάτων, καὶ ὁ βίος τοῦ ἐν ἀγίοις Κλήμεντος Ἀρχιεπισκόπου Βουλγάρων, συγγραφεῖς παρὰ τοῦ ἀγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς Κυρίου Θεοφυλάκτου. Νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, ἐπιστάσις Ἀμβροσίου Ἱερομονάχου τοῦ Παμπέρεως, αὐθ' ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βεντότη. εἰς 8ον.

(375) — Τόμος Ἐκκλησιαστικὸς, ὀνομαζόμενος Θεσαυρὸς Νέος, καὶ Παλαιὸς τῆς ἀγίας Γραφῆς, πάνυ ὠφέλιμος τῆς ψυχῆς, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ποιήματα Ἐκκλησιαστικά, καὶ ἅγια ὠφέλιμα λόγια τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν, καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Καὶ ὅσοι Ἱερεῖς καὶ Χριστιανοί, ἀναγινώσκουν κάθε ἡμέραν, ὅλας τὰς ἐξηγήσεις τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν καὶ Θεομητορικῶν, καὶ τῶν Παθῶν, ὁμοῦ μὲ τὰς δύο Παρακλήσεις μικρὰν καὶ μεγάλην, καὶ Δίστιχα Ἐπιτάφια, καὶ τετράστιχα τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὁποῦ ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Μέγαν Βασίλειον, μὲ κατάνυξιν, καὶ εὐλάβειαν, βέβαια θέλουν λάβῃ μεγάλην ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς των, καὶ θέλουν ἀπαρταθοῦν ἀπὸ τὰ κακὰ, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὰ αἰῶνια ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου. αὐθ'. Ἐνετίησιν 1802. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐκδότης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ὁ ἐκ Δημητζίνας τῆς Πελοποννήσου Ἱερομόναχος Δαμασκηνὸς Παναγιωτόπουλος.

(376) — Ὁρθόδοξος Ὑμνωδὸς, ἤτοι Ἱερὰ Φιλοσοφία, ἐν μέτροις Πινδαρικοῖς ἐκτεθεῖσα παρὰ Σεργίου Μακραίου. τύποις δὲ ἐκδοθεῖσα σπουδῆ τε καὶ συνδρομῇ τοῦ πανιερωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἀγίου Σεβρῶν

κυρίου κυρίου Κωνσταντίνου, καὶ τῶν εὐγενεστάτων καὶ φιλοχρίστων ἀρχόντων τε καὶ πραγματευτῶν τῆς περιφέρει- μου καὶ θεοστηρίκτου ταύτης πόλεως Σεβέρων πρὸς κοι- νὴν τῶν φιλομούσων ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότη. 1802. εἰς 8ον.

(377) — Ἐγκώμια νεοφανῆ, ἧτοι Ἀκολουθία πανίερος εἰς τὴν Πανσέβαστόν τε καὶ Παναγίαν Μετάστασιν τῆς ὑπερευλογημένης, καὶ πανδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τε καὶ ἀειπαρθένου Μακαρίας Μαρίας· ψαλλομένη τῇ 1ῃ. Αὐγούστου, ἢ, τῇ πρὸ Αὐτῆς, ὡσπερ καὶ τῷ Μεγάλῳ Σαβ- βάτῳ. Ἡ προσῆπται καὶ λόγος πανηγυρικὸς, ἐν ᾧ παρεκ- βατικῶς μὲν ἀναγκαίως δὲ (ὡς πρὸς τοὺς τῆδε.) ἀποδείκνυ- ται, μικρὸν, τὸ, πρὸ τόκου ἐν τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον, Παρ- θένος. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, σπουδῆ τε καὶ φιλο- τίμῳ δαπάνῃ τῶν τῆς περιφανεστάτης Ἑλλάδος πανευα- γοῦς μοίρας. Ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Γιούλλιαν Γενόβης τυ- πογραφείῳ τοῦ τῆς Πιάνε Ἰακώβου, ἔτει αὐβ. 1802. εἰς 4ον.

(378) — Ἀντιφώνησις πρὸς τὸν παράλογον ζῆλον, τῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐρχομένων φιλοσόφων, δεικνύουσα ὅτι μάταιος, καὶ ἀνόητος εἶναι ὁ ταλανισμὸς ὁποῦ κάνουσι τοῦ γένους μας, καὶ διδάσκουσα ποία εἶναι ἡ ὄντως, καὶ ἀλη- θινῇ φιλοσοφία· τούτοις προσετέθη, καὶ παραίνεσις ὠφε- λιμωτάτη πρὸς τοὺς ἀδελῶς πέμποντας τοὺς υἱοὺς των εἰς τὴν Εὐρώπην χάριν πραγματείας, ὑμφοτέρα σχεδιασθέντα, καὶ συντεθέντα παρὰ Ναθαναὴλ Νεοκαισαρέως τοῦ ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει ἡσυχάζοντος. Νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα δαπάνῃ τῶν ἐντιμοτάτων πραγματευτῶν Κυρίων Ἰωάννου Καρακάλλου, καὶ Δημητρίου Κοντογόνου τῶν Πελοποννη- σίων. Ἐν Τριεστίῳ 1802. παρὰ Μπράντατζ καὶ Μπέσεκ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ὑπὸ τὸ εἰκονικὸν ὄνομα *Νοθαναήλ Νιοκαισ-
σαρείας* ὑποκρύπτεται τὸ τοῦ ἱερομονάχου *Ἀθανασίου Παρίου*.

(379) — Εὐχολόγιον τὸ μέγα, ἐν ᾧ περιέχονται κατὰ
τάξιν αἱ τῶν ἑπτὰ Μυστηρίων ἀκολουθίαι· προσετέθη δὲ
καὶ ἡ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ Ἀκολουθία κατὰ τὴν ἐν
Βουκουρεστίῳ ἐκδοσίν· ἔτι δὲ καὶ τὰ Ἀποστολοευαγγέλια
καὶ ἄλλα πλείστα εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τῶν
Ἱερέων. Τὰ πάντα εὐρύθμως καὶ κρείττονι τάξει, ἢ ἐν
τοῖς προεκδοθείσιν Εὐχολογίοις ἐκτεθέντα· νῦν πρῶτον
τυπωθέν, πολλῶν τε σφαλμάτων ἐκκαθαρισθέν καὶ μετὰ
πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔτει 1803. εἰς 4.ν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ ἐκδοσις αὕτη τοῦ Εὐχολογίου μετετυπώθη
ἐν Βενετίᾳ τὸ 1806 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, καὶ τὸ 1811
παρὰ Πάνῳ Θεοδοσίῳ. Ἴδε δὲ περὶ τῶν προτεραίων ἐκδόσεων
τοὺς Ἀριθ. (7) καὶ (38) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(380) — Νέον Ἐκλόγιον περιέχον βίους ἀξιολόγους δια-
φόρων ἁγίων, καὶ ἄλλα τινὰ ψυχωφελῆ διηγήματα. Ἐκλε-
χθέν ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων Βιβλίων, εἰς ἀπλήν τε φρά-
σιν μεταγλωττισθέν, καὶ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν. Ἐνε-
τίησιν. αωγ'. 1803. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(381) — Βιβλίον καλούμενον Κυριακοδρόμιον, ἡγουν
δίδαχαι καὶ ὁμιλίαι εἰς τὰς Κυριακὰς ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ,
συλλεχθεῖσαι παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς ἐκ δια-
φόρων διδασκάλων· προστεθείσης ἐν τῷ τέλει τῆς ἐξηγή-
σεως τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Ταυρομενεῖας εἰς τὰ ἑνδεκα ἑω-
θινὰ Εὐαγγέλια· Νεωστὶ μετετυπωθέν εἰς κοινήν τῶν Ὀρ-
θοδόξων ὠφέλειαν, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθέν. αωγ'. Ἐνετίη-
σιν, 1803. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(382) — Βιβλίον καλούμενον Χρηστοθήθεια τῶν Χρι-
στιανῶν περιέχουσα λόγους ψυχωφελεστάτους δεκατρεῖς,
ῥυθμιζοντας ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ κακὰ ἤθη τῶν Χριστιανῶν·
πρὸς δὲ, καὶ τὰς κυριωτέρας ἐντολὰς τῆς παλαιᾶς καὶ νέας

Διαθήκης· φιλοπονηθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Νικοδήμου Ἀγιορείτου· νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα σπουδῇ συντόνῳ καὶ δαπάνῃ φιλοτίμῳ τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ἀγίου Ἰωαννίνων, κυρίου Ἱεροθέου, εἰς κοινὴν ἀπάντων τῶν Ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐνετίησιν 1803. Ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ Νικολάου Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(383) — Ἀπάνθισμα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἐν τῇ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφίᾳ. 1803. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν πόνημα τοῦτο ἐτυπώθη εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον, καὶ Τουρκιστὶ μὲ ψηφία Ἑλληνικά.

(384) — Ἀρχαία Ἀλεξάνδρεια. Περιγραφή τῆς πόλεως ταύτης ἐν τῇ κατὰ πάροδον περιτγήσει τοῦ Κίαιβο-Αἰκατερινο-Γραικικοῦ, Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου, καλλιωπισθεῖσα μετὰ εἰκονογραφικῶν καὶ ἰχνογραφικῶν σχεδίων, καὶ ἀνατεθεῖσα τῷ ὑψηλοτάτῳ ὀνόματι κατ' Αὐτοκρατορικὴν ἐπιτροπὴν καὶ συναίνεσιν· ὑπὸ δὲ τῆς φιλογενοῦς προαιρέσεως καὶ φιλοτίμου δαπάνης τῶν ἐκ τοῦ Ζωσιμᾶ εὐπατριδῶν ἀδελφῶν, ἤδη τύποις ἐκδοθεῖσα, δι' ἀδείας τοῦ τῆς Μόσχας Πολιτικοῦ Διοικήτωρος. Μόσχα. 1803. Ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Τυπογραφίᾳ Γαρίου καὶ Κομπανίας. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο εἶναι γεγραμμένον καὶ εἰς τὴν Ῥωσικὴν γλῶσσαν, ἣν ἔμαθεν ὁ συγγραφεὺς διατρέβων ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῆς Κίεβου ὡς Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Μετοχίου τοῦ Σινᾶ Ὄρους.

(385) — Ἐπιτομὴ τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης. Συντεθεῖσα κατ' ἐρωταπόκρισιν χάριν τῶν μικρῶν παιδίων ὑπὸ Δημητρίου Νικολάου τοῦ Δαρβάρεως, καὶ τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ τῶν Κυρίων Ἀδελφῶν Δαρβάρεων. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότῃ 1803. εἰς 12ον.

(386) — Ἐγχειρίδιον Χριστιανικὸν περιέχον μίαν σύλ-

τομον ἐξήγησιν τοῦ Θεοῦ Ναοῦ, τῶν ἐν αὐτῷ ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων, καὶ τῶν συνήθων Ἀκολουθιῶν, τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς Λειτουργίας, καὶ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐρανοσθέν ἐκ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, καὶ κατ' ἐρωταπόκρισιν χάριν τῶν ἀπλουστέρων Χριστιανῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν σπουδαζόντων νέων, συντεθὲν ὑπὸ Δημητρίου Νικολάου τοῦ Δαρβάρεως, τύποις δὲ ἐκδοθὲν δαπάνῃ τῶν Αὐταδέλφων Δαρβόρεων. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γ. Βενδῶτη. 1803. εἰς 12ον.

(387) — Διατριβὴ περὶ Εὐθανασίας πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα πῶς ἂν τις ἔχοι γενναίως τε καὶ εὐψυχῶς, ἢ ἑαυτῷ ἐπιόντα ἐκδέχεσθαι, ἢ ἐπελθόντα ἑτέροις, αὐτῷ οἰκείοις, καὶ φίλοις, φέρειν τὸν θάνατον; Ἀπάντησις, ὑπὸ μὲν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως μιξοσολοικῶ φράσει συγγραφείσα, ὑπὸ δὲ τῶν πανεντίμων Ζωσιμάδων τετραυταδέλφων, Ἀναστασίου καὶ Νικολάου, καὶ Ζώῃ, καὶ Μιχαήλ, φιλοτίμῳ δαπάνῃ ἐκδοθεῖσα. Ἐν Πητροπόλει. Ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἔτει 1804. εἰς 8ον.

(388) — Εὐχαὶ κατανοητικαὶ διαφόρων ἀγίων, καὶ Κανόνες εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον· συλλεχθέντα παρὰ τινος ἀδελφοῦ, χάριν ὠφελείας ψυχικῆς, τῶν ἀναγινωσκόντων καὶ προσευχομένων δι' αὐτῶν· καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς τριαδικοὺς Κανόνας, ὁ βουλόμενος, ἄς ἀναγνώσῃ τῷ σαββάτῳ ἑσπέρας, τὸν κανόνα ὅπου ἀκολουθεῖ ἡ Ὀκτώηχος, εἰς τὸ ἀπόδειπνον· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἄς διαβάζῃ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἀνὰ ἕκαστον εἰς τὸ ἀπόδειπνον· εἰς δὲ τὰς ὥρας, ἢ εἰς τὴν Θ'. ἄς διαβάζῃ κανόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τόπον παρακλήσεως· ἄς λέγῃ (ἂν θέλῃ) τὸν παρακαλῶ, καὶ ἕνα Κύριε ἐλέησον διὰ τὸν κοπιᾶσαντα, καὶ συλλέξαυτα, καὶ

συνεργήσαντα εἰς τὸν τύπον. Νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, ἰδιοῖς αὐτοῦ ἀναλώμασι. Ἐν Τεργεςτίῳ· αὐδ'· παρὰ Γατπάρῳ Βείς. 1804. εἰς 8ον.

(389) — Μαργαρίται, ἦτοι Λόγοι διάφοροι τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐτέρων ἀγίων Πατέρων, παρὰ διαφόρων διδασκάλων πεζευθέντα εἰς ἀπλήν γλῶσσαν πρὸς κοινήν τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν· ἐκδοθέντες μὲν τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ ὀσιωτάτου ἐν μοναχοῖς κυρίου Παχωμίου τοῦ ἐκ τῆς πόλεως Τυρνάβου, ἦτοι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Λαρίσσης, τοῦ ἐν τῷ ἀγίῳ Ὄρει μονάζοντος· τανῦν δὲ μετατυπωθέντες μετὰ κρείττονος τάξεως, καὶ τινος προσθήκης, καὶ ἀκριβοῦς ἐπιδιορθώσεως πάντων· αὐδ'· Ἐνετίησι 1804. παρὰ Πάνῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο μετετυπώθη τὸ 1812 ἔτος, ἐν μέρος τῶν Λόγων μετεφράσθη μὲν παρὰ τοῦ Ἱερομονάχου Παρθενίου τοῦ Πελοποννησίου, ἐκεῖνος δὲ εἰς τ' ἅγια Θεοφάνεια ἐξηγήθη παρὰ τοῦ λογιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Γρηγορίου τοῦ Κονταρῆ.

(390) — Διδαχαὶ εἰς τὴν ἀγίαν καὶ μεγάλην τεσσαρακοστήν, καὶ εἰς ἄλλας Κυριακὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ ἐπισήμους ἑορτάς, μετὰ καί τινων πανηγυρικῶν λόγων, συντεθεῖσαι μὲν καὶ ἐκφωνηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ποτὲ Θεοφιλεστάτου Κερνίκης Ἡλίου Μηνιάτη τοῦ Κεφαλλῆνος τὰ νῦν δὲ μετατυπωθεῖσαι ἐπιστασίᾳ καὶ ἀκριβεῖ διορθώσει Σπυρίδωνος Βλαντῆ, διδασκάλου τοῦ Φλαγκινιανοῦ φροντιστηρίου, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀφιερωθεῖσαι τῇ κλεινῇ καὶ λαμπροτάτῃ τῶν Κεφαλλήνων νήσῳ, αἷς προσετέθη ἐν τῷ τελει καὶ ὁ περὶ θανάτου ἀ. λόγος τοῦ ῥητορικωτάτου Σεγνέρου, καὶ ἡ ἀνάλυσις τοῦ αὐτοῦ, χάριν τῶν περὶ τὴν ῥητορικὴν ἐνασχολουμένων. Ἐνετίησιν 1804. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Νικολάου Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῶν προγενεστέρων ἐκδόσεων, ἄνευ ὁμῶς τοῦ Λόγου τοῦ Σεγνέρου, τὸν Ἀριθ. (173) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(391) — Τὸ Κεκραγάριον τοῦ Θείου καὶ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, Ἐπισκόπου Ἰππῶνος, ἦτοι Βιβλία τέσσαρα. α'. Αἱ Μελέται. β'. Τὰ Μονολόγια. γ'. Τὸ περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Θεωρίας. δ'. Τὸ περὶ συντριβῆς καρδίας. Ἐν οἷς περιέχονται Αἰνέσεις τε, καὶ Δεήσεις, καὶ Εὐχαριστίαι θερμόταται, ἃς ὁ θεσπέσιος πατὴρ πρὸς θεὸν ἀναπέμπων ἐνδεδελεχῶς ἐκέκραγεν. Ὑπὸ μὲν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως ἐξερμηνευθεῖσαι, ὑπὸ δὲ τῶν Αὐταδέλφων Ζωσιμάδων ἰδίᾳ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τύποις ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ τῷ διανεμηθῆναι δωρεὰν εἰς χρήσιν ψυχωφελῆ τῶν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας πρόνοιαν ποιουμένων. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βράϊτκοφ καὶ Αἶρτελ. αὐδ'. 1804. εἰς 8ον.

(392) — Σπαρτίον Ἐντριτον κατὰ τῶν ἐπηρεαστῶν τῆς εἰς Χριστὸν ἀμωμήτου πίστεως ψευδοφιλοσόφων, ἐν τρισὶ ταῖς ἐφεξῆς πραγματείαις ἀντιπλεκόμενον· ὧν διὰ μὲν τῆς α'. σαφῶς παρίσταται ἡ τοῦ χριστιανισμοῦ θεότης ἐσωτερικῶς θεωρουμένου καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἄνευ τῶν προφητικῶν προρρήσεων, καὶ τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπερφυῶς παραδόξων (Συγγραφ. ὑπὸ Σωάμου Ἰενυνσίου Μιλόρδου, καὶ μέλους τοῦ παρ' Ἀγγλοῖς Παρλαμέντου.) Διὰ δὲ τῆς β'. δαψιλῶς ἀποδείκνυται τὸ Αὐτόπιστον τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελιστῶν, καὶ τὸ βέβαιον καὶ ἀναμφίλεκτον τῆς αὐτῶν ἐπιμαρτυρήσεως. (Συγγραφ. ὑπὸ τοῦ Γάλλου Βέλγου Δεαυσόβρου, τοῦ ἐκ τῆς τῶν Ῥεφορμάτων πατρίας.) Διὰ δὲ τῆς γ'. συμβιβάζονται, καὶ σύμφωνοι ἀναφαίνονται αἱ δύο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Γενεαλογίαι, αἱ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἀναγινωσκόμεναι. (Συγγραφ. ὑπὸ Αὐγουστίνου Καλμέτου, τοῦ ἐκ τοῦ Τάγματος τῶν παρὰ τοῖς Δου-

τικοῖς Βενεδικτίνων.) Τὰς δὲ τρεῖς ταύτας πραγματείας, ὁ μὲν Α. Ε. ὁ Β. πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν Ὀρθόδοξων ἐξεγραίκισεν, οἱ δὲ τιμιώτατοι καὶ φιλευσεβέστατοι Αὐτάδελφοι Ζωσιμάδαι Α. Ν. Ζ. Μ. ἰδίῳ ἀναλώμασιν ἐξέδωκαν ἐπὶ τὸ διανεμηθῆναι δωρεάν. Ἐν Λειψία. Ἐν τῷ Τυπογραφ. Βράϊτκοφ καὶ Αἴρτελ. ἔτει 1804. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ Τὸ πόνημα τοῦτο μετεφράσθη εἰς τὴν ἀπλὴν ἡμῶν διλέκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως τοῦ ὁποῦ τ' ὄνομα ἀποφαίνεται διὰ τῶν ἀρχικῶν ψιφίων Α. Ε. ὁ Β.

(393) — Ἐξέτασις περὶ τῆς ἐσωτερικῆς σαφηνείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, παρὰ Κυροῦ Σωάμου Ἰενυνσίου, Μέλος τοῦ Παρλαμέντου, μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς διαλέκτου, ἐπὶ τῆς ἐ. ἐκδόσεως τῆς ἐν ἔτει 1778 εἰς τὴν Γαλλικὴν. Καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν κατὰ τοὺς νῦν Γραικοὺς, μιξοβάρβαρον ταύτην. Ἐκδοθεῖσα δὲ τύποις ἰδίᾳ φιλοτίμῳ δαπάνῃ ὑπὸ τῶν αὐταδέλφων Ζωσιμάδων ἐπὶ τῷ διανεμηθῆναι δωρεάν τοῖς ὁμογενέσι φιλοχρίστοις Χριστιανοῖς. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βράϊτκοφ καὶ Αἴρτελ. αὐδ'. 1804. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προγενεστέρου Σπαρτίου Ἐντριτον.

(394) — Τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαβὶδ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου τῇ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ μητρὶ συνεπιτμηθὲν. Αὕτη ἢ ἐπιτομὴ τοῦ Δαβιτικῆς Ψαλτηρίου, καὶ ἡ πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἰκέσιος δέησις εἰσὶν ἐξηρημένα ἐκ τῶν τεσσάρων βιβλίων τοῦ Κεκραγαρίου τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου ὅπερ κ' αὐτὸ τοῦτο διανέμεται δωρεάν τοῖς ὁμογενέσι φιλοχρίστοις χριστιανοῖς. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βράϊτκοφ. 1804. εἰς 8ον.

(395) — Ἡ θεία καὶ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῶν ὁσίων καὶ Θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Νικήτα Ἰωάννου, καὶ Ἰωσήφ, τῶν κτιτόρων τῆς ἐν Χίῳ σεβασμίας ἱερᾶς βασιλικῆς τε καὶ

σταυροπηγιακῆς Μονῆς, τῆς ἐπιλεγχομένης Νέας τῆς ἐπ' ὄνόματι τιμωμένης τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· ἦτοι ἱστορία τῆς Μονῆς, καὶ θαύματα τινὰ παράδοξα παρὰ τῆς Θεομήτορος τελεσθέντα· τὰ πάντα σχεδιασθέντα καὶ συντεθέντα παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱεροδιακόνοις Νικηφόρου Χίου, τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Νέας Μονῆς, καὶ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, ἀναλώμασι τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς πανοσιωτάτου καὶ τὰ μάλιστα φιλοκάλου ἐν Ἱερομονάχοις κυρίου κυρίου Παΐσιου, τοῦ πικλῆν Μπαρμπαριά· ἵνα διανεμῶνται δωρεὰν ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Ἐνετίησιν, αὐδ'. 1804. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

(396) — Ἐξήγησις τῆς Θείας καὶ ἱερᾶς Λειτουργίας μετ' ἀπλῆν φράσιν. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ δαπάνης τοῦ εὐγενεστάτου μεσέρ Ἰωάννου Μαυροχορδάτου καὶ Τζελεπῆ ἐκ τῆς νήσου Χίου. αὐδ'. Ἐνετίησιν 1804. Παρὰ Πάνω Θεοδοσίου. εἰς 12ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ὑπάρχει μίξ προγενεστέρᾳ ἐξήγησις τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς στίχους ὑπὸ Κωνσταντίου Δαπόντε. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν (343) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(397) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Δημητρίου τοῦ νέου, τοῦ ἐν τῇ Τριπολίτζᾳ τῆς Πελοποννήσου μαρτυρήσαντος, ἐν ἔτει τῶ σωτηρίῳ αὐγ'. Ἀπριλλίου ιδ'. Ποιηθεῖσα ὑπὸ Ἰωσήφ τοῦ ἐκ τῆς Τριπολίτζας, Ἱεροδιακόνου τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου ἁγίου Ἀμύκλων, Κυρίου Νικηφόρου· καὶ τυπωθεῖσα διὰ δαπάνης τῶν φιλοχρίστων πραγματευτῶν Δημητρίου Γιαννοπούλου Σπερτιώτου, καὶ Γεωργίου Ἰωάννου τοῦ ἀπὸ Κερπίνης κωμωπόλεως τῆς Πελοποννήσου. Ἐνετίησιν, αὐδ'. 1804. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(398) — Διάταξις Ἐκκλησιαστικῆ ἀφορῶσα τὸν Ὁρθό-

δοξον Κληρον τῆς Ἐπτανήσου Πολιτείας. Κερκύρα 1805
παρὰ Διονυσίῳ Σαραντοπούλῳ. εἰς 8ον.

(399) — Ὅρμος Σωτήριος· βιβλίον ψυχωφελές, εὐμε-
θόδως φιλοπονηθὲν, εἰς τέσσαρά τε κεφάλαια διαιρηθὲν, καὶ
ἐν ἀπλῇ φράσει συντεθὲν παρὰ τοῦ εὐγενεστάτου καὶ φι-
λογενοῦς ἄρχοντος Ποστελνίκου κυρίου κυρίου Βασιλείου.
παρὰ δὲ τῆς ἁγίας καὶ ἱεράς συνόδου ἀκριβῶς θεωρηθὲν
καὶ ἐπικυρωθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀψή. ἔτει, τύποις
ἐκδίδεται ἀναλώμασι τῶν τιμιωτάτων ἐν πραγματευταῖς
αὐταδέλφων Εὐσταθίου καὶ Ἰωάννου Ῥέσσου, οἷς καὶ προ-
σηνέχθη. δι' ἐπιστασίας δὲ κυρίου Φιλίππου Χ. Μιχαήλ
τοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης. αῶέ. 1805. παρὰ τῆ ἐν Βιέννῃ Ἑλ-
ληνικῇ τυπογραφίᾳ Ἰωάννου Σχραιμβλ. εἰς 4ον.

(400) — Οὐρανοῦ Κρίσις, ἥτοι Θαῦμα φρικτὸν καὶ ἐξαι-
σιον τοῦ θαυματουργικωτάτου Θεοῦ Σπυρίδωνος, δι' οὗ
τὰς βουλὰς τῶν παρανόμων Παπιστῶν ἐματαίωσε μὴ συγ-
χωρήσας αὐτοῖς, νὰ ἐγείρουν ἄλτάριον, ἥτοι θυσιαστήριον
μέσα εἰς τὸν ἐν τῇ Κερκύρᾳ ἁγίον του ναόν, συντεθὲν μετὰ
καὶ ἱεράς καὶ ἐπινυκτείου ἀκολουθίας εἰς αὐτό, παρὰ ζηλω-
τοῦ τινος ἀδελφοῦ· σὺν τούτῳ δὲ καὶ ὁ Θεοφεγγῆς βίος τοῦ
ἱεροῦ Κλήμεντος τοῦ Βουλγαροκέρυκος καὶ ὁμολογητοῦ
ἐκδίδεται, ἑτέρα κρίσις οὐρανοῦ καὶ οὗτος ὢν κατὰ τῶν
καινοτόμων Παπιστῶν, συντεθεῖς μὲν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ
ἐν ἁγίοις Θεοφυλάκτου Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, μετε-
νεχθεῖς δὲ παρ' ἡμῶν εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον, χάριν
τῶν ἀπλουστέρων λαῶν διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐλπίζομένην ὠφέ-
λειαν, ὢν ἔνεκα νῦν δεύτερον πλήρης ἐκδέδοται, ἥτοι κολο-
βωθείς τὰ καίρια παρὰ τινος ὁ πρότερον ἐν Βενετίᾳ τυπω-
θείς, ἐκδίδονται δὲ καὶ τὰ δύο εἰς ἓν τεῦχος διὰ δαπάνης
τινῶν φιλαδέλφων Χιοπολιτῶν. Ἐν Λειψία. Ἐν τῷ τυ-
πογραφίῳ τοῦ Νάυμπερτ. αῶέ. 1805. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1807 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ.

(401) — Μεγάλη Κατήχησις ἤτοι Ὁρθόδοξος Χριστιανική Διδασκαλία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ῥωσικῆς διαλέκτου εἰς τὴν καθ' ἑμᾶς ἀπλουστέραν τῶν Γραικῶν διάλεκτον πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων νέων ὑπὸ Δημητρίου Νικολάου Δαρβάρεως καὶ ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ τῶν αὐταδέλφων Δαρβάρεων. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότη. 1805 εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς μεταφράσεως τῆς Κατηχήσεως ταύτης τὸν ἀριθ. (299) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(402) — Ἀπολογία Χριστιανική συντεθεισα μὲν ἀνωμόως ὑπὸ τινος θεοσεβοῦς καὶ Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ εἰς ὠφέλειαν τῶν ὁμογενῶν. Νῦν δὲ τὸ δεύτερον τύποις ἐκδοθεῖσα, διὰ φιλοτίμου δαπάνης τινὸς φιλοχρίστου καὶ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Νάυμπερτ. αῶέ. 1805. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς ἀ. ἐκδόσεως τὸν ἀριθ. (353) τοῦ Καταλόγου τούτου.

(403) — Κατήχησις Γενικὴ ἐρμηνεύουσα ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα ἐκάστου πολίτου οἴαςδῆποτε τάξεως. μετὰ χριστιανικῆς Διδασκαλίας, ἐν τῷ τέλει ἀναγκαίας ἐκάστῳ χριστιανῷ. Μετάφρασις εἰς τὴν τοῦ Γένους διάλεκτον διὰ τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας Λογιωτάτου Ἱερέως Κυρίου Γερμανοῦ τοῦ Καρούσου, διὰ πατρικῆς φροντίδος καὶ δαπάνης τῆς Γαληνοτάτης Γερουσίας τυπωθεῖσα, ὠφελείας ἕνεκα τῶν πολιτῶν τῆς Ἰονικῆς Πολιτείας. Ἐν τῇ τοῦ Γένους Τυπογραφίᾳ. Ἐν Κερκύρα 1805. εἰς 8ον.

(404) — Ἐκατονταετηρίς τῶν ἀπὸ Χριστοῦ Σωτήρος ἐνανθρωπίσαντος ἢ πρώτη κατὰ χρονικὴν πρόοδον ἐν ἐπιτομῇ ἐκτεθεῖσα παρὰ τοῦ σοφοπανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως εἰς τὴν μισοσόλοικον διάλεκτον καὶ γύποις ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτα-

Φελφότητος τῶν Ζωσιμάδων Α. καὶ Ν. καὶ Ζ. καὶ Μ. ἐπὶ τῷ διανεμηθῆναι δωρεὰν τοῖς εὐσεβέσι καὶ φιλοχρίστοις χριστιανοῖς. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Βράϊτκοπφ καὶ Ἐρτελ. 1805. εἰς 8ον.

(405) — Διδασκαλία εὐσύνοπτος τοῦ Μακαρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Σχολαρίου ἢ Νόμος Εὐαγγελικός ἐν ἐπιτομῇ σαφῶς καὶ εὐλήπτως ἐκτεθείς· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ προτροπῆς καὶ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ πανιερωτάτου, καὶ θεοπροβλήτου Μητροπολίτου ἁγίου Προύσης κυρίου κυρίου Ἀνθίμου, ἐπιμελείᾳ δὲ τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκάλου κυρίου Σεργίου τοῦ Μακραίου ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ. ἔτει 1806. εἰς 4ον.

(406) — Ἐπιτομὴ εἴτε Συλλογὴ τῶν Θείων τῆς πίστεως δογμάτων μετὰ πάσης ἐπιμελείας κατ' ἐπιτομὴν φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου καὶ ὅτι μάλιστα ἐπισταμένως καὶ ἐπιμελῶς θεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἁγίου πρώην Κορίνθου κυρίου κυρίου Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ, ὑφ' οὗ καὶ φωτὸς ἀξία κριθεῖσα, ἐκδίδεται διὰ συνδρομῆς τῶν φιλοχρίστων ὁμογενῶν, καὶ μάλιστα τῶν περιωνύμων Ζωσιμάδων ἐπιστασία τε καὶ διορθώσει τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Καλλινίκου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐκ Θεσσαλονέκης. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βράϊτκοπφ καὶ Ἐρτελ. ἐν ἔτει σωτηρίῳ αὐτῷ. εἰς 8ον.

(407) — Θύρα τῆς Μετανοίας, ἥτοι βίβλος κατασκευτικὴ καὶ ψυχωφελεστάτη, περιέχουσα τὰ τέσσαρα ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου, θάνατον, κρίσιν, ἀδὴν, καὶ παράδεισον· δι' ὧν γίνεται ἡ θαυμαστὴ μεταμόρφωσις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ νέου ἢ γέννησις· συντεθεῖσα μὲν πρὶν παρά τινας σοφοῦ ἀνδρός, καλλωπισθεῖσα δὲ νῦν καὶ διορθωθεῖσα μετ'

ἐπιμελείας διὰ συνδρομῆς τῆς Σχολῆτος τοῦ ἁγίου Δημητρίου τῆς ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω, κατὰ τὸ Βατοκαϊδίων κειμένης· ἢ τινι βιβλῷ προσετέθησαν καὶ θαύματα τινὰ ἀνέκδοτα, καὶ Ὀκτώηχοι κανόνες τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Δημητρίου· ἅπαντα δὲ ταῦτα τύποις ἐξεδόθησαν διὰ δαπάνης τοῦ τιμωτάτου καὶ φιλοχρίστου ἐν πραγματευταῖς κυρίου Δημητρίου Πελοποννησίου Καριτζώτου, εἰς καινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐν Βενετίᾳ 1806. Ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ Νικολάου Γλυκεῖ εἰς 4ον.

(408) — Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Σύμμικτα ὑπὸ τινὸς Ὀρθοδόξου Ἀνωνύμου κατὰ τὸ 1805 συγγραφέντα, ἧδη πρῶτον τύποις ἐξεδόθησαν χάριν τῶν Ὀρθοδόξων αὐτοῦ Ὀμογενῶν. Ἐν ἔτει τῷ πενητήριῳ 1806. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο δὲν ἔχει οὔτε τ' ὄνομα τῆς πόλεως, ἐν ἣ ἐτυπώθη, οὔτε ἐκεῖνο τοῦ τυπογράφου, ἐπειδὴ ἀναφέρει πάλπολλα κατὰ Λατίνων. Ἐνεκα τούτου εἰκάζω ὅτι ἐτυπώθη κρυφίως ἐν Βενετίᾳ. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1809 ἔτος ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ Βράϊτκοπφ καὶ Ἐρτελ, τυπογράφων τῆς Αἰψίας. Ἐν σελ. 105 τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πονήματος ἀναγιγνώσκονται οἱ ἐφεξῆς τέσσαρες στίχοι, τοὺς ὁποίους πᾶς Ὀρθόδοξος Ἕλλην ὀφείλει νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὴν μνήμην τοῦ.

*Ἐχομεν, ὦ Ἀρχιερεῖς, δύο ἐχθροὺς μεγάλους,
Τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἰταλοὺς τοὺς φίλους τοὺς μεγάλους,
Οἱ μὲν γὰ κρυεύσασιν θέλουσιν τὴν θανατείαν,
Οἱ δὲ τὰ ὑποτάξωσιν ἡμῶν τὴν Ἐκκλησίαν.*

Οἱ στίχοι οὗτοι θυμασίως ἐφηρμύδαθησαν εἰς τὰς πολιτικὰς περιστάσεις μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας, ὑπερασπιζομένης ὑπὸ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, διότι μὲ τὴν λέξιν Ἰταλοὺς ὁ συγγραφεὺς ἐννοεῖ τοὺς Αὐτικοὺς ἐν γένει, καὶ τῶς ὀνομαζομένους Φράγκους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

(409) — Προπαρασκευὴ εἰς τὴν Θεογνωσίαν διὰ τῆς θεωρίας τῶν ὄντων, συλλεχθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου Νικολάου τοῦ Δαρβάρως εἰς χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων νεανίσκων

καὶ ἐκδοθεῖσα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν κυρίων αὐταδέλφων Δαρβάρων. Ἐν Βιέννῃ ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βενδότη. 1807. εἰς 8ον.

(410) — Ἐξήγησις τῶν εἰς τὴν ἑξαήμερον ἕνδεκα δρελιῶν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ μεγάλου. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφίῳ. ἔτει 1807. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον τοῦτο ἐτυπώθη διαταγῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, παρατηρήσαντος ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἀθῶνα διαμοῦσιν του ὅτι διὰ τὸ ἄπειρον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὀλίγοι ἐκ τῶν ἑλπίσιν Πατέρων ἐννοοῦσαν τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ὁποῦ ἡ Ἐξήγησις τῶν Ἡθικῶν. ἐτυπώθη ἐπισης ἐν τῷ αὐτῷ τυπογραφίῳ τὸ 1807 ἔτος, εἰς 4ον.

(411) — Ἐξήγησις τῶν κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἀναγνωσμάτων ἐκ τῶν ἱερῶν πράξεων τῶν ἁγίων καὶ θεοπνεύστων ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μεταφρασθέντων ἐκ τῶν θείων πονημάτων τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοῦ ῥήμονος, ἧς ἐν τῷ τέλει προσετέθησαν καὶ δύο λόγοι αὐτοῦ περὶ τοῦ γάμου καὶ χηρείας. ἤδη πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ καὶ ἀναλώμασι τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου, ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφίῳ. ἔτει 1807. εἰς 4ον.

(412) — Βιβλίον καλούμενον Μυρίπνοον, περιέχον παρακλητικὰς ἀκολουθίας, μίαν τοῦ Δεσπότη, τέσσαρας τῆς Θεοτόκου, μίαν τῶν οὐρανίων ἀσωμάτων, καὶ μίαν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους· καὶ ἕναν ἱαμβικὸν κανόνα ὁμοιοκατάληκτον τῆς Θεοτόκου· καὶ τὸ οὔσης ὀψίας ἱαμβικόν· καὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου μύρου· συντεθέν μὲν παρὰ τοῦ πανοσιολογιώτατου ἁγίου Ἀρχιμανδρίτου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας κυρίου Ἰωάννου Ἱεροσολύμου Κεφαληνέως ἱεροκήρυκος· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν ἀγαλώμασι ἰδίῳ τοῦ